

Đàn bà

Tuần - báo xuất - bản ngày thứ sáu

NAM THU 8 — SO 129 — 7 NOVEMBRE 1941

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về
La Directrice du
TUẦN BÁO ĐÀN BÀ
70, WIÉLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,30
SÁU THÁNG 2,50
MỘT NĂM 5,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

MỘT BỨC GIA THƯ

DEPOT LEGAL
"INDOCHINE"
N° 118698

EM HÃY LẤY CHỒNG ĐI

Em Thủy-Châu,

Hôm nay, giữa lúc chị đan áo khoác cho cháu Hạnh, chị nhận được thư em.

Biết em nóng lòng mong thư phúc-đáp, nên buổi tối, sau khi lùa cho hai cháu Hạnh và Lương ngủ yên, chị trở dậy viết cho em mấy dòng đây :

Em Thủy-Châu, đọc thư em chị nhận thấy rằng : Không phải em không bằng lòng cậu Tuy ; nhưng sở dĩ em muốn nhờ chị can thiệp giúp với thầy me để thầy me đừng nhận lời dạm hỏi của bên nhà Tuy vội, là chỉ vì một cơ.

Cơ ấy chị biết rõ, tuy em cố ý muốn che đậy bằng một câu nói mơ hồ : « Em không ghét Tuy, song em không muốn thầy me nhận lời vội, vì em còn ít tuổi, em chưa muốn lấy chồng !... »

Chị hiểu rõ hai tiếng ít tuổi, em dùng đây không có nghĩa đen của nó vì tuổi 19 không phải là còn ít — nhưng chỉ có nghĩa bóng bẩy, văn hoa và hơi lãng mạn : TUỔI MƠ MỘNG... Em đang ở giữa tuổi mơ mộng, em chưa muốn lấy chồng.

Em Thủy - Châu, chị không dám trách tính tình ấy ở em, vì nó là tính tình chung của phần

đông các thiếu nữ hiện thời : Thấy đời mình sắp phải ràng buộc chặt chẽ với đời một kẻ khác, họ đều có ý miễn tiếc quãng đời con gái nhẹ nhàng và muốn kéo dài nó ra ít lâu. Vì một khi đã có chồng, còn đâu những buổi chiều vàng cùng chị em tung tăng đùa rớn trên bãi cỏ xanh ; còn đâu những buổi đầu thu chưa lạnh đứng bên cửa sổ đếm lá vàng rơi để mà tính toán xa xôi ; còn đâu những lúc nũng nịu bắt « me » phải đưa đi chọn tấm áo hàng mầu ; còn đâu thời khắc tung bừng trong một chợ phiên rộn rịp, lòng nở nang vui sướng đón ngàn vạn cánh hoa tươi tung rơi trên áng tóc mây, — và còn gì nữa... những cái êm đẹp, dịu dàng của quãng đời xuân nữ ?..

Tóm lại, em chưa muốn bước chân sang một cuộc đời mới là vì em còn ngần ngại, phân vân bên cái ngưỡng cửa của nó. Nhưng em ơi, em cũng như người ta, nhằm lắm, nhằm vì đã

Thống chế Pétain đã nói :

Ai cũng phải tin theo địa-vị mình mà phụng-sự quốc-gia cách-mệnh. Ai cũng phải tận tâm lo tròn bổn phận đối với nước và hăng nhớ rằng ta đang dự vào một công ích lớn lao cao thượng.

Làm một việc rất nhỏ mà vẫn biết trông ra một tầm cao thì đó cũng làm cho ta mãn nguyện hài lòng.

chịu lấy tính cách lãng mạn của một phong trào lập dị gần đây. Người ta quả ngây thơ — ngây thơ theo nghĩa đáng chê — khi không biết rằng : nếu quãng đời xuân nữ chứa chất nhiều cảnh sắc huy hoàng thì cuộc đời của một thiếu phụ — thiếu phụ theo ý nghĩa vạn toàn — cũng đầy rẫy những hương hoa quý báu...

Còn một lẽ nữa, mà lẽ này chính đáng hơn, khiến em muốn trì hoãn cuộc hôn nhân mà chính ra, vào tuổi em, người đàn-bà phải can đảm nhận lấy ; đó là em không muốn có thêm

(Coi tiếp trang 13)

ĐÚNG 20 DÉCEMBRE 1941

sô báo Đàn Bà Đặc Biệt sẽ xuất bản

Một công trình vĩ-đại

NGHỀ LÀM BÁO Ở NƯỚC NGƯỜI

Tình cảnh một tờ báo Pháp khi quân Đức tới Kinh Đô

II

Một người sếp từ báo chỉ các nơi gọi tới. Máy vô tuyến điện không thể thâu tin được rõ ràng nữa.

Anh em cùng làm một tờ báo của chúng tôi lần lần kéo đến, người nào cũng mệt nhọc, lưng khom vì đi đường vất vả. Họ mớ tay vào việc liền khi mới đến chứ họ chưa cần hỏi chỗ ăn chỗ ngủ ở đâu.

Chúng tôi còn nóng lòng mong đợi chuyển xe ô-tô-buýt chở 40 người bạn đồng sự của chúng tôi. Trong lúc chúng tôi đang lo nó không thể tới đích được, thì những tiếng máy chuyển đã nghe vang động trước cửa nhà in. Chiếc ô-tô-buýt đã tới, trên xe bốn chục người dơ dáy đầy mặt bụi bặm. Xe chạy bằng dầu cận phun khói ra cùng đường và tung các bụi lên làm cho da người càng dơ dáy thêm.

Mười người đàn bà, vợ anh em chúng tôi đã đi chuyển xe cực nhọc này, vừa xuống xe phải xin nước rửa mặt. Chúng tôi chỉ cho họ cái phòng tắm trong phòng việc. Chúng tôi bắt đầu nói cho họ biết chỗ ngủ của họ: ngoài cái bàn ở tòa soạn và bồn cỏ ở công viên, thì chỉ còn một nơi có thể ngủ được là nhà khiêu-vũ Le soleil de minuit

cách tỉnh Poitiers 13 cây số. Ở đây có rơm để ngủ cho ấm áp.

Những bạn chúng tôi chỉ lo cho tờ báo trước đã. Trong vài phút mỗi người đã bắt đầu làm công việc hàng ngày của mình. Vì không có chỗ, nên họ ngồi ngay ở mỗi bậc thang mà viết, để giấy lên đầu gối mà viết bài

(Xem tiếp trang 10)

Báo nghỉ một kỳ

Vì nhà in trong vòng 6 hôm không thể chạy xuê hàng vạn số báo đặc biệt nhiều trang gần gấp 3 số báo thường, lại bìa in mẫu nên yêu cầu chúng tôi nghỉ một kỳ vào bữa 14 Novembre.

Vậy số báo sau sẽ ra đúng ngày 20 Novembre, phát hành ngày 21. Mong độc giả lượng xét.

T.B.Đ.B.

Giới-thiệu sách báo

Chúng tôi nhận được:

1.) *Bức thư tuyệt-mệnh*. — của Giao-Chi nhà Đời-mới xuất-bản giá 0p.40

2.) *Thử lửa*. — của Hoàng-Văn-Sự Đời mới xuất-bản giá 1p.00.

3.) *Mưa mài nước mắt*. — của Lan-Khai, Đời-mới xuất-bản giá 0p.45.

4.) *Tân-nữ huấn ca*. — của ông giáo Nguyễn-Đức-Bảo soạn, nhà Na u-long xuất-bản giá 0p.20. Cuốn sách này đã được Nha Học-chánh nhận làm sách giáo-khoa. Các nhà nào có con em cũng nên mua một cuốn.

HÔI.-Tôi mới lấy chồng vài tháng nay. Trước khi lấy nhau tôi cũng biết chồng tôi chơi bời sòng vì cha mẹ bắt buộc nên tôi phải lấy. Trong thời kỳ vị hôn chồng tôi có bữa bỏ hết tật xấu. Muốn cho chắc ý tôi buộc chồng tôi phải cầm giấy cam đoan và cả bố chồng tôi cũng ký vào đấy. Anh em của tôi khuyên tôi không nên nhận tờ giấy ấy, nên tôi chỉ tin lời nói của chồng tôi mà vui lòng kết hôn. Ngờ đâu nay chứng nào tật ấy, nhà tôi say mê một ả giang hồ. Tôi can ngăn thì vợ chồng lại sớ sạt nhau. Không thể làm to chuyện, lời thôi, vì danh giá nhà, tôi định yên lặng xa nhà chồng trong ít lâu về ở với bố mẹ tôi có nên không? Hay là sợ có hại? xin chỉ cho biết. Cần nói thêm rằng đã nói với bố chồng răn dạy chồng, nhưng bố chồng tôi mắng mỏ chồng tôi xong lại bảo nếu chồng tôi say mê nó quá thế thì cho lấy về làm lẽ. Thành thử chồng tôi càng được thể chơi bời phóng túng.

T.B. HANOI

TRẢ LỜI - Trước khi lấy chồng bà bắt chồng bà viết giấy cam đoan chưa chơi bời lại buộc cả ông bố chồng ký vào đấy thì kỳ khôi quá! Bà tưởng viết giấy cam đoan thì người ta phải sợ mà giữ đúng như đối với cái tờ giao kèo cam đoan về công việc? Bà thực thà

Xem tiếp trang 14

EXTRAIT VEGETAL

SEYNIA

Agent exclusif de
'Indochine (Nord)

GIÚP CÁC BÀ, CÁC CÔ CÓ BỘ NGỰC VỪA Ý

Le Lux Cr dit Foncier Hanoi Le flacon 2\$80

T l. 1210

bạn có phải là ngu'ò'i hủ lâu không ?

Ít lâu trong những câu truyện ở giữa bạn gái chúng ta, ai để ý thường nghe thấy những tiếng : « Hủ lậu », « gái mới » v. v. cố nhiên không phải là để khen tặng mà là để chế riễu lẫn nhau.

Những bạn gái « gia giáo » do những phương pháp giáo dục cổ, do hoàn cảnh rèn luyện đều bài xích bất cứ cái gì lạ, khác với những cái mà các bạn đã hấp thụ ở gia-đình. Tóm lại, những bạn gái được dẫn dụ trên những con đường mới thường chê bai các bạn trên là hủ lậu, là nhà quê.

Thành thử ở giữa chị em chúng ta hay xảy ra những cuộc xung đột ngầm ngầm làm mất cả thiện cảm với nhau.

Vậy chúng ta mong các bạn coi kỹ những câu hỏi dưới đây rồi tự trả lời. Tất cả có 20 câu, mười câu A và mười câu B. Nếu bạn có 10 A thì bạn quả là người hủ lậu, bạn phải sửa đổi lại để cho ra « con người thời đại », nếu bạn có 10 B, bạn cần phải tự kiểm chế ngay, kéo bạn xa vào sự phóng túng mất. Trái lại nếu bạn có 5 A và 5 B thì bạn quả là một người đáng làm kiểu mẫu cho chị em.

A. — Đờ đạc ở trong nhà, từ đời ông, bà, cha mẹ, chỗ nào các bạn cứ để ở chỗ ấy. Bầy biện lại, bạn cho là không thành kính đối với người quá cố.

Bữa ăn, bạn không bao giờ ăn những món ăn lạ. Cá kho phải ăn với rau riếp annam, chớ ăn với salade bạn thấy tanh tanh mất ngon.

B. — Bạn ưa sửa sang nhà cửa. Những câu đối, hoành phi, độc bình án thư, bàn đọc, bạn bỏ tuốt, viện cớ là những ở chỗ bụi chứa vi trùng. Bạn bảo cơm annam không bỏ, một miếng thịt một bát cơm.

Bạn ăn cơm tây, ăn vã cả miếng bít tết mà không cần mầu bánh nào.

A. — Bạn không đọc báo sách. Mùa rét bạn không bận Manieau bảo bạn vào có vẻ vợ tây !

B. — Bạn nghiện nặng thuốc lá thơm, nghiện ngửi nước hoa (dầu thơm). Quần áo may toàn những kiểu lạ mắt.

A. — Bạn không bao giờ nuôi con bằng sữa bò, và không bao giờ cho con uống thuốc tây. Bạn hay xem bói và hay lễ bái. Bạn không bao giờ cân con xem nặng bao nhiêu cả.

Khi nuôi vú cho con, bạn giắt vú đến bác-sỹ coi nócó bệnh không đã. Bạn cho con ngủ một mình một giường.

A. — Em gái bạn đi đường về thường tập thể thao. Bạn sẽ biểu : « rồi ta bảo ba má cho may vào làm trong một gánh siếc (cirque).

B. — Mỗi ngày bạn tắm nước lạnh một lần. Mỗi ngày để 1 tiếng đồng hồ tập thể-thao.

A. — Có việc phải đi xa, bạn phải ngủ ở nhà ai lạ giường, lạ chiếu bạn chịu không nhắm nổi mắt.

B. — Ngủ ở đâu cũng được, quý hồ giường chiếu sạch sẽ, chỗ ngủ yên tĩnh.

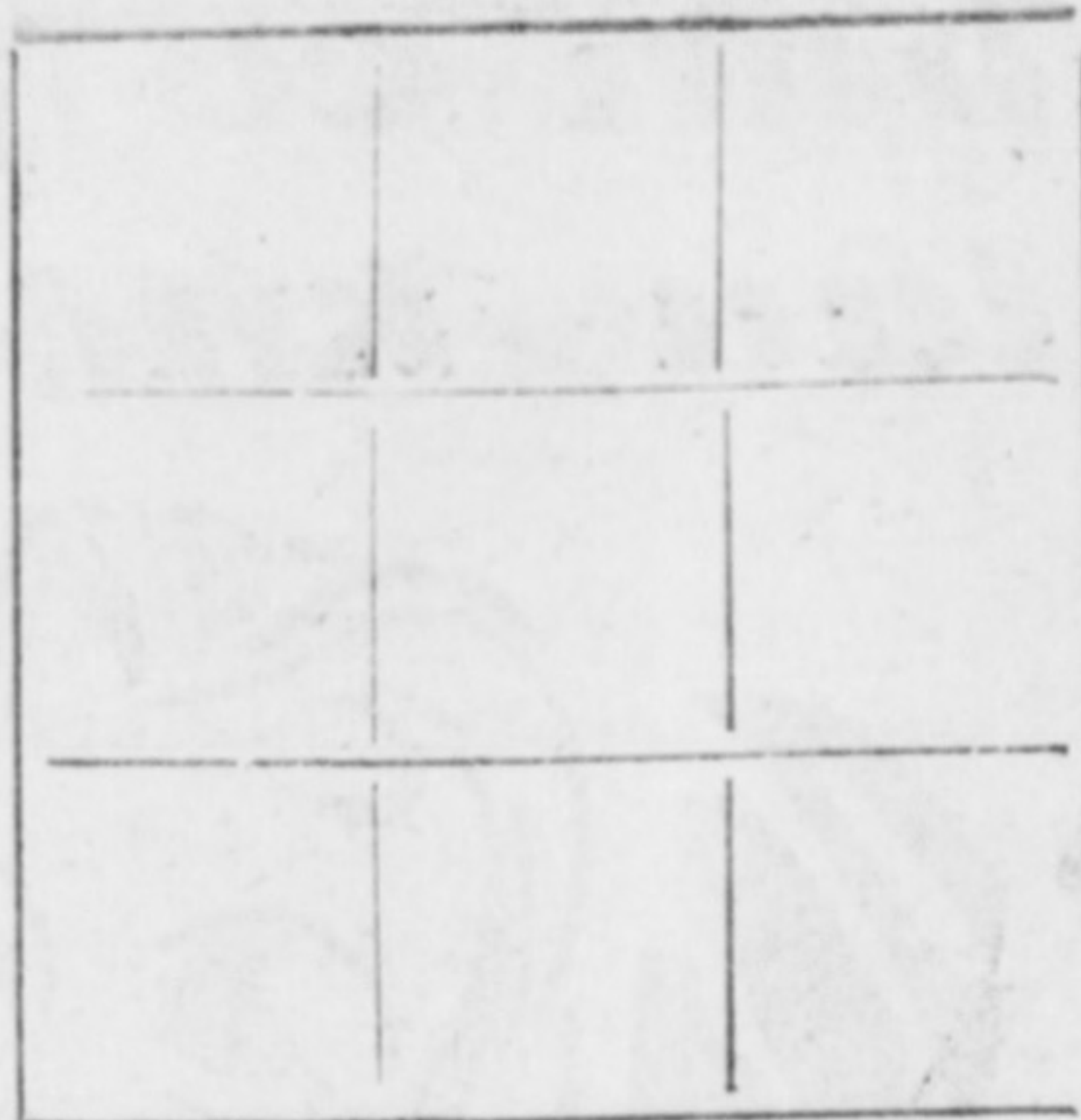
(Coi tiếp trang sau)

Giải trí

$$4 \times 9 = 24$$

(H. 1)

Trong một trại lính hình vuông có 9 buồng (H. 1) Trong 9 buồng có 24 người lính. Nhân trời mưa, các ông «quyền» ấy muốn đánh bài chơi nên cùng nhau nói với viên quan Một đi qua ý định của mình. Viên quan đáp: « muốn tụ họp sao thì tụ họp nhưng lúc nào tôi đi « rôn » (ronde) cũng phải có đủ 9 người ở mỗi mặt trại. » Vậy các bạn thử xếp đặt.

1) chỗ đứng cho 24 người lính ấy thế nào cho đúng với lời dặn của viên quan một.

20) Nếu trong số 24 người lính đó có 4 người nhờ anh

em thay mình để chuẩn ra phố chơi.

30) Nếu 4 người đi chơi phố kia rủ thêm 4 người nữa (tức là tổng cộng 28 người) về đánh bài.

40) Nếu lại có thêm 4 người lính vào trại đó chơi.

50) Rồi lại có thêm 4 người (tức là 36 người) tới nữa.

60) Nếu viên quan kia tuy vẫn thấy đủ mỗi mặt trại 9 người nhưng ngó thấy nhiều nét mặt lạ hăm sẽ vào khám trại, lập tức 18 người trong bọn chuẩn mất.

Nếu các bạn không tìm được cách xếp thì coi câu trả lời ở trang 14:

Thân thể và Sự-nghệp Thông - chế Pétain, của Lạc-Quan Bùi-Dinh-San soạn giả (p.14. Tất cả các bạn đều nên có một cuốn để biết thân-thể và sự - nghiệp một đấng đại anh - hùng của nước Pháp, để thấu những tư-tưởng thâm-trâm, để học những danh-ngôn bất - hủ của ngài.

Chúng tôi sẽ có một bài nói riêng về cuốn sách này.

A. — Ngồi một mình, thế nào bạn cũng nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong lúc bạn còn nhỏ, những bè bạn xa xôi, thương người đã mất và hay thổ giải.

B. — Lúc nào bạn cũng nghĩ đến tương lai của mình và của gia đình. Bạn hăng hái tính những công việc làm ăn mới mẻ.

A. — Bạn về nhà quê chơi, bạn không muốn gần đám người lam lũ không cùng một giáo dục một học vấn như bạn. Bạn thương họ nhưng bạn vẫn ghê ghê tởm tởm thế nào ấy.

B. — Nghỉ hè bạn chạy nhầy ở cánh đồng như con thỏ. Bạn rớn với anh thợ cấy, gheo cô thợ cấy, cười đùa suốt ngày. Bạn lại tò mò muốn biết cả những cảnh sinh hoạt của họ và vui lòng chỉ bảo những điều mà bạn đã cho là họ làm lẩn.

A. — Ngồi chơi với ai một giờ, bạn cũng chỉ độ dăm câu. Bạn khép nép như cô dâu mới về nhà chồng. Phải đi ăn bữa cơm khách bạn cho là khổ sở, khó chịu, chỉ dám ăn dổi.

B. — Mới tới nhà cửa người quen, bạn bô bô gọi ầm ĩ. Bạn lại hay thêm tiếng « toi » « moi » vào câu chuyện,

A. — Bạn còn là con gái, có người tới hỏi bạn. Bạn sợ tái sanh mặt, lẩn mất. Trống ngực đánh như trống làng.

B. — Bạn yêu cầu cha mẹ cho gặp người đàn ông muốn kết duyên cùng bạn để bạn xem mặt cho rõ, xem tâm địa, học văn của chàng cho tường. Bạn bảo cha mẹ là người hủ lậu khi người không bằng lòng cho bạn đi coi chớp bóng với vị hôn phu.

A. — Bạn không dám làm một công việc từ thiện nào. Nếu có kẻ ăn mày kêu ở ngoài cửa, bạn cho nó một đồng tiền rồi nhò luôn một bãi nước bọt.

B. — Không cuộc làm việc nghĩa nào là không có mặt bạn. Bạn hay tìm những chàng trai trẻ nào để gần đến 4 lần insignes cốt bắt họ phải bỏ nhiều tiền. Bạn cười đùa ầm ĩ ở trước mặt mọi người,

Thân thể và sự nghịệp Thống-chế Pétain

Chúng tôi mới tiếp được cuốn « Thân thể và sự nghịệp Thống-chế Pétain » của tác giả Lạc-quang Bùi-đình-San.

Sách in đẹp, trình bày công phu gồm hai phần : phần thứ nhất nói về tiểu sử quốc trưởng Pháp ; phần thứ hai sưu tập các lời nói của Thống-chế xếp đặt và biên dịch rất kỹ lưỡng.

Tác giả tả thiếu thời của Thống-chế hồi theo học trường võ bị Saint Cyr, cái chí hướng của Ngài về nghề binh, rồi Thống-chế dạy học tại trường Cao-đẳng Võ-bị. Đoạn, chiến tranh xảy ra, tại trận Verdun Thống-chế được mệnh danh là nhà cứu-quốc.

Sau chiến tranh, dù công trạng hiển hách của Thống-chế, các nhà cầm quyền nước Pháp hồi bấy giờ không hiểu Thống-chế ; mãi đến năm 1939, gặp cơn quốc nạn, Thống-chế liền liều thân cho nước định ra lập Chính-phủ và thực hành cuộc cách mệnh quốc gia, Thống-chế cứu quốc lần thứ hai và định tái tạo nước Pháp.

Trong sách có nhiều đoạn ông Bùi-đình-San kê cứu rất công phu, tới nay mọi người chưa biết. Thật là một cuốn sách hợp thời, vì hiện nay mọi người đều muốn biết rõ thân thể và sự nghịệp một vị quốc trưởng được mọi người sùng kính. Một cuốn sách có ích và đọc vui như chuyện anh hùng thời cổ. Xin giới thiệu cùng độc giả.

T. C.

tu'ong tri

Con đò tối tối xuôi trăng,
Hồn mây nước đẹp lâng-lâng nhịp chèo.
Lầu cao soi bóng sông yêu,
Đêm đêm cô gái mỹ-miệu trông trăng.
Hai hồn chung một băng-khuâng,
Vô tình chú lái khua trăng lạnh-lùng.
Rồi đêm kia dưới lầu hồng,
Quên nâng tiếng hát du lòng gió sương.
Con đò truyền ý Mỹ-nương,
Chàng say từ đấy lòng tương-tư sầu.
Đêm đêm chèo nhớ qua lầu,
Như người cung-các bỗng chau mày ngài,
Cầm đò thề với trăng trôi,
Duyên yêu kiếp khác đền bồi tình ta.

Một đêm kia cuốn rèm hoa,
Mỹ-nương toan cắt chén trà mừng trăng :
— Ô hay ! khỏi nước băng-khuâng,
Ô hay, thuyền lướt ai nâng nhịp chèo ?
Mơ-màng tưởng bóng tình yêu,
Lệ rào tay chén như triều nước dâng.
Thuyền tình bỗng biển hư-không
Chén tình vụt hóa lệ nâng tay sầu !

Phải chăng đó trái tim đau
Của hồn chú lái qua lầu, vô duyên ?

Cô Anh-Thơ

Rút trong tập thơ « XUA » cuốn sách đầu tiên
của nhà xuất bản Sông-Thương. Sắp có bán.

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)
PHẦN THỨ BA

Suốt một tháng trời Ngọc lẻo đẻo ngày hai buổi vào thăm chồng ở đường đường bá sĩ T, một người bạn cũng hơi quen biết từ trước của Huỳnh.

Kể ra bệnh Huỳnh cũng không quan ngại gì. Huỳnh bị phù hai chân. Theo lời bác sĩ đó là do thận yếu sinh ra. Chỉ cần ở biệt một nơi và ăn theo một cách thức riêng trong vài tháng là khỏi.

Sợ rằng ở nhà không kiêng cử được, bác sĩ nhất định bắt Huỳnh nằm tại đường đường, mặc dầu Huỳnh chẳng nặc đòi về. Bác sĩ giảng giải:

— Anh đừng tưởng anh cam đoan với tôi về nhà theo đúng những lời tôi chỉ bảo về vệ sinh và ăn uống, mà anh giữ được lời dễ dàng đâu. Người ta quý sự sống, song người ta còn quý sự ham muốn hơn. Chẳng cứ riêng gì sắc đẹp là đến ham muốn nạnh mẽ nhất, mà người ta mới khó giữ gìn, đến ngay sự ăn

uống, người ta cũng dễ bị sa ngã. Chúng ta người lớn mà nhiều khi chúng ta vẫn tham ăn như trẻ con. Com-mi T. đấy, hẳn bị thương

hàn khối rồi, tôi bắt phải nằm lại một tháng nữa. Năm được mười hôm hẳn nhất định đòi về. Tôi không dám giữ, sợ hẳn cho tôi có ý lưu hẳn lại để kiếm tiền. Năm hôm sau vợ hẳn hết hoảng đến đây tìm tôi nói chồng bị sốt lại. Tôi đến thăm, ruột hẳn thủng. Mồ song không kịp. Biết hẳn ăn phải thức ăn gì cứng rắn lâu tiêu tôi hỏi hẳn, thì té ra hẳn ăn nem nướng! Đó, anh coi sự thèm muốn của cái miệng tai-hại thế đấy. Anh cứ phải ở đây.

Thế là ngày ngày Ngọc lại vào thăm chồng. Nhà Ngọc cách đường đường hàng bốn cây số. Xe kéo dắt, không thuận đường xe ô-tô-buýt, Ngọc thường đi bộ tay kẻ kẻ ôm một chiếc bình thủy đựng sâm.

Lắm hôm thấy vợ mồ hôi mồ kê nhễ-nhại thở hồn-hồn vào với mình, Huỳnh thương hại bảo:

— Thôi cách một ngày em vào thăm anh một lần chứ.

Ngọc cười: Em ở nhà buồn lắm.

Thực vậy. Ngọc không biết nói sao để tả cho Huỳnh rõ cái sự vắng mặt Huỳnh ở nhà đã biến cái nhà ấm cúng xưa

nay thành hiu-quạnh vắng vẻ đến bức nào! Đi ra đi vào chỗ nào cũng là buồn, buồn lan man ở từ cái giường từ cái bàn, từ cái tranh, cái ảnh. Ngọc phát sợ lên và chỉ còn vui trong những giờ sắp được vào thăm chồng. Cái buồn lại chực đón Ngọc ở ngay đầu ngõ. Lúc Ngọc trở về nhà.

Ngọc đã muốn ở quách luôn với Huỳnh trong đường-đường, nhà khóa cửa lại. Song thấy Huỳnh không muốn, nhất là thấy bác-sĩ nhìn Ngọc cười một cách chế riếu khi Ngọc ngỏ ý ấy, Ngọc đành thôi.

Ngoài cái buồn, Ngọc còn có những sự lo lắng âm-thầm về tiền bạc. Ngọc không muốn cho Huỳnh thiếu thốn một chút gì và muốn gấp bồi bồ cho Huỳnh mau mạnh. Ngọc lo sự ăn uống thuốc men cho Huỳnh rất phong hậu. Một khoản tiền mua sâm sắc lấy nước uống thay nước trà cũng đã tốn kém rất nhiều rồi. Một tháng năm nhà thương Huỳnh đã phải vay trước của nhà báo hai tháng lương.

Ngọc ngỏ ý muốn viết thư xin tiền cha, song Huỳnh gạt ngay và giao hẹn Ngọc hết tiền thì phải bảo Huỳnh đề

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng Đậu)

Tel: 1390

Huỳnh vay thêm nhà báo.

Ngọc biết tính chồng xưa nay ghét sự vay mượn và lại một người ốm phải lo tiền thì còn sự gì khổ hơn, nên Ngọc hết sức tránh cho chồng sự vay mượn, chậm được ngày nào hay ngày ấy. Và vì đó Ngọc đã lảm bồm bồm rồi. Cái buồn thêm cái lo làm cho Ngọc sút hẳn người đi.

Huỳnh mãi nghĩ đến bệnh tật riêng của mình không nhận ra sự ấy, song một người ngoài nhận thấy ! Ấy là bác sĩ T. Một hôm, Ngọc ở buồng chồng bước ra về, đến cổng gặp bác sĩ, Bác sĩ nói :

— Dạo này chị mãi săn sóc anh mà người gầy hẳn đi. E rồi anh khỏi ốm lại đến lượt chị ốm cho mà xem chị liệu nghĩ đi.

Ngọc mỉm cười không nói gì cả.

Lại một hôm khác theo bác sĩ vào phòng khám bệnh lấy đơn đi mua thuốc cho chồng, bác sĩ nói :

— Mất chị thăm quăng thế kia ! Hẳn đêm không ngủ được vì lo bệnh anh. Hay là nhớ anh đó chứ gì ?

Bác sĩ điếm câu nói một nụ cười ranh mãnh, khiến Ngọc then không tìm được câu đối đáp lại như cái tính liến thoắng của Ngọc xưa nay thường chẳng nhận thua ai chộc gheo bao giờ !

Nhớ lại chuyện ấy, Ngọc bất giác quay lại bảo Huỳnh :

— Này anh trông em dạo này có sút đi không ?

Huỳnh ngóc đầu lên nhìn vợ :

— Không, chả khác trước tí nào cả.

Ngọc đáp :

— Thế ra anh bác sĩ nói dóc. Anh ta bảo em sút đi.

Nhưng trong bụng Ngọc nghĩ : « Huỳnh nói dối. Anh chàng không bao giờ nhận rằng ta gầy ốm, sợ phải săn sóc ta. »

Ngọc hiểu cái ý tốt của chồng muốn an ủi mình thành một cái ý ích kỷ vô tình. Cho nên lúc Huỳnh hỏi :

— Em lại quên không mang sách vào cho anh à ?

Ngọc gắt :

— Em trăm việc, nhớ làm sao hết được !

Gắt rồi, Ngọc hồi hận ngay và nói như để giảng giải sự cáu bẳn bất ngờ của mình :

— Dạo này em mệt lắm, người em cứ bần thần, bức bối chỉ muốn gắt cả ngày.

Huỳnh vẫn tươi cười và thật thà :

— Ấy thế, nên anh muốn em thừa vào thăm anh chứ, cho đỡ mệt, ở nhà mà nghỉ ngơi. Trong này anh đã có đủ cả.

Ngọc ngồi lang lặng không nói. Bỗng Ngọc sững sờ khi thấy một thiếu nữ mặc theo lối khăn hộ bước vào.

Cô ta khẽ chào Ngọc và đi thẳng lại giường Huỳnh hỏi :

— Hôm nay ông hết sốt chưa ? Rồi thân mật cô ta đưa tay lên sờ chán Huỳnh.

Cái cử-chỉ ấy không hiểu sao làm Ngọc khó chịu.

Huỳnh trả lời cô khăn-hộ :

— Tôi không sốt nữa nhưng bữa cơm chiều nay cô bảo bỏ cái món purée épinard. Chán lắm rồi cô ạ !

Cô khăn-hộ vừa bước ra vừa ngoái lại dơ một ngón tay lên như dọa nạt Huỳnh :

— Không, ăn thứ đó tốt lắm, thế nào tôi cũng bắt ông ăn mãi.

Ngọc càng khó chịu. Sự khó chịu vô cơ lúc cô khăn-hộ ra rồi vẫn còn bám ở lòng Ngọc. Và liền theo đó, gian phòng trở nên yên lặng.

Một lúc sau, mà Ngọc đồ chừng là lâu lắm, Ngọc mới thấy Huỳnh cất tiếng :

— Thôi em về đi. Về ăn cơm chiều chứ.

— Em muốn ăn ở đây để xem món purée épinard thế nào mà anh kêu ngán và cô khăn hộ cứ bắt anh ăn. Rồi Ngọc hỏi luôn một câu mà Ngọc cố giữ cho giọng tự nhiên :

— Cô khăn hộ này lạ mặt nhỉ. Cô ta làm đây từ bao giờ ?

Huỳnh nhìn Ngọc dăm dăm và cũng một giọng cố làm ra lãnh đạm để đáp một câu chuyện mà Huỳnh ra vẻ không quan tâm đến :

— Chả biết nữa. Cô ta săn sóc anh đã hơn tuần lễ nay.

Hai vợ chồng lại im lặng. Huỳnh nhìn qua cửa kính sừng sốt bảo Ngọc :

— Em về đi. Trời sắp mưa rồi.

—Ồ ! Mưa thì mặc mưa, càng mưa em càng muốn ở lại đây với anh. Anh ơi ! Về nhà trời mưa nằm một mình buồn ghê gớm.

Ngọc sà ngay xuống giường ôm lấy Huỳnh, nước mắt ứa ra. Huỳnh vòng tay qua đầu Ngọc, một tay soa lên mái tóc Ngọc. Hai hơi ấm trộn với nhau.

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

81, Rue Richaudeau - Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN - MÔN VỀ BỆNH

HOA LIÊU, BỆNH ĐÀN - BÀ

CHIÊC ÁO DA

CHUYỆN ÊM ĐỀM

CỦA THU THU

(Tiếp theo)

Nàng tươi cười hưởng ứng điều dự định của chồng : Phải đấy. Từ nay đến tháng mười sang năm là 12 tháng vì chi đề dành được ba mươi sáu đồng. May gì cho hết. May được cả một bộ áo ré cho mình nữa cũng đủ.

Song cái sự đề ra mỗi tháng ba đồng cũng không dễ dàng gì. Vợ chồng loay hoay tính toán suốt mấy ngày mới định được việc bớt món tiền nào, để có thể dôi ra được ba đồng. Tôi thì bớt sén từng xu. Dũng vui lòng hy sinh một phần ba khoản tiền thuốc lá của mình mặc dầu Liên hết sức phản đối.

Năm sau trời mới giữa thu, vợ chồng đã tập tành bàn chuyện may áo rét. Đếm đi đếm lại món tiền cất kỹ trong chiếc hộp gỗ nhật bản con con, chỉ vồn vện có mười tám đồng. Hụt hẳn một nửa số tiền dự định trước kia, vì trong thời gian mười hai tháng dành dụm đã xảy ra nhiều món tiêu bất thường, nhất là dạo chị Liên ốm nghén, phải uống mất chục bạc thuốc.

Sáng chủ nhật, nắng thu mờ màng như vàng điệp đánh bóng, chị Liên mặc chiếc áo màu hồ thủy của cô em ở Saigon ra chơi làm quà cho, đi với chồng lên phố hàng Khay. Lòng chị tung bừng ran ran. Người ta lại nhộn nhịp quá, và ai ai cũng nhìn chị như biết chị đi may áo mới. Chị bẽ mặt sít vào bên chồng và luôn luôn muốn nhắc chồng sờ lên túi xem món tiền còn đó hay không ?

Thấy chồng bước mạnh bạo, cái mặt ngửa ngửa lên ra vẻ con người phong phú, ngang

nhien tự tin với túi tiền của mình, chị lại thôi không giám dần dà nữa.

Đến một cửa hiệu, anh chị bước vào. Anh sẽ dẫn chị : Đề xem hết mặt hàng đã rồi hãy hỏi đến len nhé.

Những hàng là hàng. Và bao nhiêu là màu sắc. Chị Liên choáng cả mắt.

Anh Dũng đưa mắt ngắm quanh tủ hàng một lượt rồi giỡng giặc bảo người bán hàng :

— Cho tôi xem cloqué màu gạch kia.

Chị Liên ngạc nhiên không ngờ chồng mình sành sỏi tên hàng và tên màu hàng thế. Chị có biết đâu trong khi chờ đợi đủ tiền may áo cho vợ, anh thường hay đến nhà cô em họ giàu có — mà trước kia cả năm anh cũng chả lại — ngắm nghĩa cái tủ giăng mắc những áo đủ hàng, đủ kiểu của cô và anh hỏi tên từng thứ hàng một, cũng là cách thức chọn nàng tối xấu, để lúc đi mua áo cho vợ khỏi hổ.

Anh nhón hai ngón tay vò nhẹ mảnh hàng. Rồi anh bắt ra :

— Thứ này mỏng quá. Cho tôi xem hàng crêpe peau d'ange vậy.

Tạnh mưa

Trời hưng hừng, gió hiu-
hiu,

Mưa mai rồi lại nắng chiều
la dầy.

Làm khô gột lệ bao ngày,
Cho ao thu lạnh đang đầy
hoa vơi.

Cho ai lau mắt mỉm cười,
Ngừng tay đan ao gởi
người phương xa.

HANG-PHƯƠNG

Chị Liên phục chồng lộ ra mặt. Người bán hàng cũng phải tò mò nhìn Dũng, lạ lùng một người đàn ông mà biết đến lắm len hàng may áo đàn bà.

— Bao nhiêu một thước đây ông?

— Mười đồng.

— Hàng rộng 90 phân phải không? Như thế hết hai thước rưỡi. Ra ba chục một chiếc áo.

May thứ này mình nhé?

Chị Liên tròn mắt nhìn chồng. Cả cửa nhà có mười tám đồng. Với lại hai vợ chồng đã nhất quyết may len cơ mà. Áo len mặc được những hôm lạnh nhất. Chị muốn mau chóng ngó cái thứ hàng mơ ước của chị, nên chị gặt ngay anh :

— Không, em thích may len. Đây ông có len không?

Người bán hàng uể oải đáp :

— Có, ở trong kia ông bà vào mà xem.

Hai vợ chồng vào tu hàng phía trong cùng. Chỉ có ba bốn tấm len. Có một mẫu hạt dễ thắm, Liên ưa quá. Dũng đồng dục gọi người bán hàng:

— Đây ông lấy cho tôi tấm này.

Người bán hàng trước khi hạ tấm hàng xuống, nói thủng thẳng:

— Năm nay len đắt lắm. Những ba mươi đồng một thước dúp. Một áo hết bốn năm đồng cơ đấy. Đúng giá.

Liên tưởng đất dưới chân mình sụp. Nàng tiu ngủi như đũa bẻ đánh rơi mất kẹo. Cả Dũng cũng vậy. Chàng nuốt nước bọt ực một cái, rồi chàng mới nói:

— Được ông cứ bỏ xuống cho tôi xem.

Ôi đẹp ôi là đẹp! Nó mềm nhũn. Thật là toàn len. Chị Liên nghĩ được mặc nó một ngày, dù tồn thọ một năm chị cũng thích.

Anh Dũng khoác tấm áo lên người vợ ngắm nghía: Đẹp lắm! Đẹp lắm.

Chị Liên nghĩ thầm: Khoác vào người làm gì cho thêm tủi.

Chị chồm người khi nghe anh Dũng tắc lưỡi một cái bảo người bán hàng:

— Được, ông cắt cho tôi một áo.

Người bán hàng giơ tấm len ra định cắt. Chị vội chặn lại và ngừng lên nhìn chồng. Giọng chị đổi khác đi:

— Mua à mình? Tiền đâu?

Hai mắt Dũng đỏ ngầu và mặt anh tái tái. Có lẽ anh điên, anh sáng chắc. Anh không nói gì, lẳng lặng rút túi áo chìa ra cho vợ xem hai tấm giấy hai chục. Rồi hai vợ chồng đứng sững ra nhìn nhau. Song dần dần mặt anh Dũng đỏ lên với một vẻ hãnh diện. Anh hất hàm bảo người bán hàng, giọng anh vẫn còn rúa rún:

— Ông cứ cắt cho tôi một áo.

Lần nữa, chị Liên lại chặn tay người bán hàng:

— Thong thả... Này, mình hãy ra ngoài này em hỏi một chút.

Chị kéo chồng ra cửa, rỉ tai:

— Tiền đâu mình có thể?

— Ô! Tiền tôi để dành may áo cho mình. Được mình cứ vào may đi.

— Không, mình phải nói cho em biết tiền ở đâu em mới vào.

Anh Dũng lúng túng một lát, mới nói:

— Tiền anh được tăng lương từ ngót năm nay mỗi tháng được sáu đồng. Anh dấu em định may cho em chiếc áo đẹp.

Chị Liên ngờ vực, song nhìn đôi mắt của chồng, chị biết chồng không nói dối. Bất giác chị muốn khóc, khóc vì mừng chồng được tăng lương, khóc vì lòng tốt của chồng đối với mình.

— Nào, nhất quyết vào lấy đi.

Chị Liên băn khoăn: bốn mươi năm đồng một cái áo, nhiều lần mình ạ. Vợ chồng mình chưa phải lúc may thứ áo đắt tiền ấy.

— Ờ, anh cũng nghĩ thế. Nhưng anh muốn em may, em vẫn ao ước tấm áo len.

— Là em tưởng nó rẻ như trước kia. Chứ đắt như thế này, may phí đi.

Anh Dũng ngùi ngùi nhìn nắm tiền cầm tay. Anh nói:

— Thế món tiền này vô dụng à? Bao nhiêu công lao của anh...

— Không, không vô dụng. Chúng ta còn vô số món cần.

Lúc thấy người trong hiệu đều nhìn vợ chồng anh, chị kéo chồng quá ra mấy bước:

— Và món tiền cần nhất là em sắp đẻ. Còn có hai tháng nữa. Anh quên à?

Dũng liếc nhìn bụng vợ.

— Được, lúc em đẻ lại có món tiền khác. Trời sinh voi trời sinh cỏ, Vợ lại may bốn năm đồng đồng cái áo, anh cũng còn hơn chục. Đủ sắm sửa ít ỏi lót cho con. Còn tiền đẻ đã

có tháng lương. Nếu em không may, anh buồn lắm.

Chị Liên do dự, nửa quỵến rũ bởi chiếc áo, nửa lo món tiền đẻ nay mai.

Anh Dũng dùng cái lý lẽ cuối cùng: «Này em, nếu len năm nay rẻ, chỉ độ mười tám đồng, vừa món tiền đẻ dành của chúng ta thì em đã mua phứt xong chiếc áo rồi.»

— Đã đành. Khi có một món tiền nhỏ, chẳng đủ đầu vào đầu thì thà tiêu cho được một việc, dù việc ấy không phải là việc cần thiết nhất, nhưng đáng này anh có một món tiền đủ cho em tiêu một việc quan trọng hơn, tốn kém hơn. Vậy thì cố nhiên là phải dành món tiền cho việc tiêu ấy. Thôi anh ạ, mùa rét này em nằm chỗ, rồi lại bận bịu với con chả đi đâu được mà cần áo. Đợi con lớn một tí, mình rồi rồi thì vừa nực, để rét sang năm.

Song anh Dũng không nghe. Anh đã quay lại của hiệu. Anh vào thẳng chỗ người bán len và anh nó trước hi chị Liên khệ nệ bung cái bụng vào tới:

— Cắt cho tôi một áo!

Chiếc áo cắt soát. Chị Liên thấy rõ tim mình đập đồ hồi không biết là mừng hay là sợ. Cả anh Dũng cũng thế, lúc anh trả tiền tay anh run run và khi người bán hàng chìa gói áo ra, vợ chồng anh cùng nhìn nhau, như cùng sợ không dám đưa tay ra cầm gói áo.

Anh Dũng đón nó trịnh trọng bằng cả hai tay. Anh ôm vào ngực và anh mãi miết đi ra như người chạy trốn. Chị Liên lóc cóc đi theo, đưa nhau sang phía bờ hồ. Anh nhẹ gói áo lên chiếc ghế. Hai vợ chồng đứng nhìn như nhìn một vật quý báu thiêng liêng lắm toan mở ra để lại không mở. Họ ao ước song thấy sự ao ước đã thực hiện quá cái kỳ vọng, họ đâm sợ.

THU-THU

Tình cảnh một tờ báo pháp

(Tiếp theo trang 2)

Delpeyron và Duitard, hai anh chủ bút trịnh trọng lục trong cặp ra những « giấy cần kíp » là những tin quan trọng mà họ đã sắp đặt trong khi họ đi đường.

Anh Ménéciér lo lắp máy vô-tuyến-diện.

Anh Brissy kiểm chỗ để làm phòng rửa hình, làm cliché cho tờ báo chạy giặc cũng có hình ảnh.

Anh Muller thợ kỹ thuật soạn đã lấy trong túi áo một cây viết chì xanh đỏ là vật mà anh vẫn cầm ở tay hoài.

Ông già Schmilt là người giữ két cho nhà báo, vừa phải bụi bặm đầy vào chòm râu bạc, vừa soát lại cẩn thận cái cặp da của ông đựng tất cả sản - nghiệp của nhà báo. Ba tháng trước trong khi nhà báo chạy giặc khi tỉnh này, khi tỉnh khác, ông già ấy vẫn còn ôm theo cái « két » tiền của ông. Lúc ông ngủ thì ông gối đầu lên cái két ấy, đầu khi ngủ trong rừng, khi ngủ trên những băng ở chốn công-viên.

Thế là báo « Le jour » vẫn ra như thường... Suốt ngày mệt nhọc chúng tôi chỉ có một phút vui vẻ có thể nở một nụ cười là lúc chúng tôi cầm mẫu bánh ăa ngay trong nhà in và nghe anh Guitard cầm tờ báo thứ nhất mới ở máy in mà nói : « Báo đã xuất-bản, song chậm mất hai giờ ! »

Dẫu chậm mà báo vẫn ra là may rồi.

Trong cái rủi có cái may. Phải có chuyện biến đổi này nên chúng tôi mới có dịp mà quen biết nhau. Hồi báo còn ở Paris, trong một tòa nhà 5

tầng lầu với hai tầng hầm dưới mặt đất, thì anh em làm việc cùng một nhà báo mà lắm khi không biết mặt nhau. Bây giờ chúng tôi chui rúc vào một căn phòng chật hẹp để làm việc chung với nhau nên bỗng gây nên một cảm tình mật-thiết. Trong một phòng ngủ chúng tôi ngủ chung nhau có tới 10 người. Vì có « ê-kíp » làm đêm và « ê-kíp » làm ngày, nên họ chia nhau giờ mà ngủ : những phòng ngủ lúc nào cũng có người và lúc nào cũng ăm-áp vì hơi người.

Vài người bạn chúng tôi đã thuê được một cái trại ở ngoại ô, mà người ta bỏ trống ; thuê với giá rẻ : 50 quan mỗi tháng.

Nhưng không phải là dễ, vì mới ở có một tuần nhứt, chúng tôi đã phải dời đi nơi khác.

Trong trại ấy chúng tôi phải trải chiếu xuống đất mà ngủ. Nhưng chúng tôi ăn uống thì có đủ đồ sang trọng mà dùng. Những ly, tách, chén đĩa của chủ nhà giao lại cho chúng tôi giữ đều là những thứ rất quý giá.

Bữa sau, chúng tôi lo tổ chức những cuộc phóng sự về chiến-tranh. Chúng tôi bắt đầu đến tỉnh Tours và chút nữa thì hết

đường về. Khắp trong tỉnh có tiếng đồn xao nháo động. Những phòng giấy của các vị tổng-trưởng lại dời đi nơi khác vì ở đây không được bình an.

NÊN ĐỌC

Báo Đàn Bà

Kiểm ai ở tỉnh Tours không phải là dễ. Chúng tôi sống trong cuộc lộn-xộn này là ở giữa một cái biển lớn sóng vỗ đến bờ.

Khi người ta vào một nhà nào người ta chỉ còn trông thấy có đồng rơm và tro giấy vữa đốt.

Chiều hôm ấy thành Tours bị thả bom.

Chúng tôi đi thăm thành này xong trở về Poitiers thì đã thấy một sự biến đổi hoàn toàn.

(Còn nữa)

Đình chánh

Kỳ trước bài *Tình cảnh một tờ báo khi quân Đức tới kinh đô*, Đáng lẽ ra thì đề xem tiếp kỳ sau nhưng thợ sắp lăm là xem tiếp trang 13.

Xin các bạn lượng thứ.

L'édition de luxe des

Paroles du Maréchal

(Tomes I et II réunis)

paraîtra fin Octobre

Édition du Gouvernement Général de l'Indochine

Prix 0\$50.

Les souscriptions sont reçues jusqu'au 30 Octobre :
à Hanoi à la Mairie et au Bureau de la Presse de la
Résidence Supérieure.

à Haiphong à la Mairie, dans les provinces et territoires
militaires aux Bureaux de la Résidence

Tờ di chúc

Chuyện chia gia tài của người Tàu

Trong xã-hội ta xưa nay, sự phân chia gia tài vẫn là một vấn đề đưa đến sự tranh dành, kiện cáo và thường khi xảy ra án mạng. Ở trên mặt báo hàng ngày có bao giờ vắng cái đầu đề về sự tranh đoạt gia tài mà phần nhiều do bởi người chết lúc còn sinh thời không chịu lo xa định đoạt cho con cái, hoặc định đoạt bằng sự thiên vị.

Tôi xin thuật dưới đây một câu chuyện lý thú về sự chia gia tài của người Tàu.

Ở một tỉnh kia có một ông già giàu có và rất phúc hậu thường hay cứu giúp kẻ nghèo khiến mọi người ai cũng đều mến chuộng. Ông ta gần 70 tuổi mà chỉ có mỗi một người con gái, nhưng không may gặp phải một người con rề có óc đào mỏ khiến ông ta buồn phiền vô cùng. Người con rề thường nói ra miệng là cái gia tài của bố vợ không thể lọt qua tay người nào khác và rất oán giận ông già sao còn dửng dăng không giao phần sản nghiệp cho anh ta trưởng quản.

Ông già nghĩ đến cái sản-nghiệp sẽ về tay đứa con rề vô hạnh thì cũng bất bình, nhưng họ hàng không có một ai, nên ông già lấy một người vợ lẽ, may sao lại sinh được một đứa con gái. Người ngoài đều mừng thay cho ông già, còn người con rề tuy ngoài mặt tỏ vẻ hoan hỉ nhưng trong bụng rất đố kỵ.

Ông già dầu biết vậy nhưng ông ta cũng giao hết gia tài cho chàng rể cai quản vì ông lo chàng rể sẽ — vì mất cái quyền lợi — mà toan mưu hãm hại con ông chẳng, nhất là ông thì già gần kề miệng lỗ mà vợ con ông lại bấy còn măng trẻ.

Được ít lâu, ông già ốm nặng, biết mình không sống được mới gọi chàng rể đến mà bảo rằng: ông coi con gái cũng như con gái. Ông sinh được con gái đó chẳng qua là khỏi mang tiếng tuyệt tự, chứ ông chẳng quý gì cái thứ vợ dèo con thêm, nhất là trông gương mặt đứa bé đó — về sau này — cũng chẳng làm nên được sự nghiệp gì. Ông tin đề là người khôn ngoan có thể giữ được cơ-nghiệp của ông nên ông bằng lòng cho hết chàng. Rồi ông lấy tờ di chúc viết sẵn đem ra đưa cho chàng rể và đọc cho nghe rành mạch. Tờ di-chúc viết không chấm câu, nhưng lúc ông đọc phân câu lấy, cố ý ngắt từng đoạn có nghĩa rạch ròi như sau đây: «Thất-thập lão ông sinh nhất tử, nhân ngôn phi thị ngô tử giả, gia sản điền viên tận phó giữ nữ-tế, ngoại nhân bất đắc tranh chấp v. v.» Chàng rể nghe đọc xong, mừng quýnh đem tờ di chúc cho vào hộp sắt dấu kín một chỗ. Chẳng bao lâu ông già chết, chàng rể yên tâm nắm chắc cái sản-nghiệp của bố vợ.

Hai mươi năm sau, con trai ông già khôn lớn, cậy người đến nói với anh rể cho xin cái sản nghiệp, nhưng ông anh rể đó đâu có chịu nghe một cách dễ dàng. Người con trai ông già phát đơn kiện, nhưng ông quan nào cũng theo tờ di-chúc đó mà sử cho người anh rể được thắng Bị ước, người con trai cứ mỗi khi có một ông quan mới tới trấn nhậm là cáo đơn nộp liền. Lần nào người anh rể cũng được mãi đến khi có một ông quan có tiếng là thanh-liêm, thấy sự kỳ lạ ấy mới chấp đơn và gọi người anh rể lên đối chứng thì anh ta lại đem tờ di chúc làm bằng. Vị quan này xem xong, ngẫm-nghĩ rồi cười mà giảng là anh ta đã hiểu sai nghĩa tờ di-chúc, chính ra tờ di-chúc ấy là có ý giao sản-nghiệp cho người con trai, chứ con rể có lý nào lại hưởng trái lẽ như thế được. Chàng ta tức quá đọc lại câu: «phi-thị ngô tử giả, gia sản điền viên tận phó giữ nữ-tế..» «có phải người kia không phải là con ông già mà gia-sản giao hết cho con rể, còn chạy đi đằng nào được». Ông quan này lại cười mà bảo anh ta đã bị ông bố vợ lừa đó thôi, chứ con trai người ta hẳn hoi có lẽ nào lại bảo là người ngoài không được tranh đoạt.

Rồi ông quan nào đó chăm câu tử tế, đoạn đọc lại cho anh ta nghe như thế này:

«Thất thập lão ông sinh nhất tử, nhân-nghôn, phi: thị ngô tử giả, gia sản điền viên tận phó giữ, nữ-tế ngoại nhân bất đắc tranh chấp».

Nghĩa là: ông già 70 sinh một đứa con, người nói chẳng phải, chứ thật là con ta, gia sản điền viên giao cho nó hết, rề là người ngoài không được tranh dành.

Nghe có lý, chàng rể ta ghen hòng, đành nhả cái cơ-nghiệp kia cho người em vợ.

PHẠM-THỊ-PHÚC

TRẢ LỜI Đ E P

CÔ TUYẾT-MINH Hanoi. — Thấy kinh không đều là do máu xấu. Cô cần phải bổ huyết nhiều lắm. Với người đàn bà sự kinh nguyệt rất có ảnh hưởng cho sức khỏe, cho vẻ đẹp. Cô phải săn sóc lắm mới được. Trong khi hành kinh không nên tắm, muốn sạch thì lau mình bằng nước nóng. Còn bệnh đi tiểu rất do thận yếu. Phải chữa thận.

MỘT BẠN VÔ DANH. — 1) Cao 1m48 nặng 47 kilos thì hơi mập, nhưng còn con gái chớ nên làm cho gầy đi, vì cô còn có thể cao nữa nếu tập thể thao.

2) Về sự công hiệu của thuốc đó chúng tôi không rõ. Muốn làm cho ngực đẹp thì hãy theo những phương pháp đã chỉ dẫn ở những số báo cũ.

3) Răng sâu phải đi chữa hoặc nhổ đi thì miệng mới hết hôi được. Sáng sáng nên súc miệng bằng nước muối.

CÔ VÂN Hanoi. — Crème de beauté thứ nào?

2) Coi câu trả lời cô Thạch-Tâm ở dưới

3) Muốn cho cằm thon lấy lait de beauté vuốt từ cằm xuống hết cổ, mỗi tối trước khi đi ngủ và mười lần.

Mùa cưới

Các bạn gái sắp về nhà chồng, các bạn gái đi phụ dâu còn đợi gì không lại nhà:

QUÊ HIÊN

36 — HÀNG BỒ HANOI

Đề đóng một đôi giày đẹp đúng kiểu mà lại rẻ.

CÔ NGUYỄN THỊ HUỆ Bưởi. — Cứ đến mùa hanh chân, tay, mặt môi nẻ không cứ riêng gì mình cô, 8 phần 10 các bạn gái đều thế cả. Với môi cô mua vaseline bôi, với chân tay, cô nên ngâm vào nước muối ấm ấm hoặc nước nóng có bỏ gio than củi. Lọc đi rồi hãy ngâm.

CÔ NGỌC THẠCH TÂM. Nếu da cô nhờn thì dùng lait de concombre tốt lắm. Mặt nhiều mụn nên rửa bằng chanh hoặc nước muối ấm ấm, rồi tối đi ngủ dùng thuốc này lên các mụn ấy:

Oxyde de zinc 2 grs

Acide salycilique 1 gr

Glycérée d'amidon 20 grs

Chỉ mười ngày hết mụn,

BÀ HIỀN Kinh-môn. — Thử thất lưng ấy chỉ bán tại các hiệu thuốc tây, có nhiều hạng, song ít nhất cũng 10\$00 một chiếc.

BÀ T. H. Hà Tĩnh. — 1) Thế nghĩa là bà không thể dùng crème T. R.

được. Nó nóng quá, đặc quá nên mặt bà mới hóa chàm kim như thế. Thay crème bà có thể dùng lait d'amande douce.

2) Cao 1m57 nặng 45k 500, đối với người Việt-Nam mình thế là vừa rồi, không nên mong béo thêm, mà nên tập cho mạnh ra, cho các bắp thịt chắc lại, nghĩa là trở nên rắn. Ăn nhiều hoa quả và rau tốt lắm.

3) Nếu trước bà có ho ra huyết thì phải đi chiếu điện. Hãy cẩn thận. Đừng tưởng mập mà không lao đâu. Có người nặng 70 kilo mà vẫn lao như thường.

BÀ TẠ-BÌNH KHIÊM. Giarai. — Muốn cho khỏi nhàn da bụng thì bà mua Lanoline về xoa. Giá lúc bà có thai, xoa trước thì lúc đẻ xong nhàn chút ít thôi. Bây giờ xoa chỉ đỡ thôi chớ không thể phẳng lý như lúc còn con gái được đâu. Đã gởi lait de concombre cho bà.

GIA CHÁNH

BỮA CƠM CHIỀU

Potage velouté

Sáu người ăn, một ki-lô thịt bò nửa ki-lô xương bò Hai củ cà rốt, hai củ cải, một củ hành tây, dăm cái lá thơm.

Cho thịt vào nồi nấu với bốn lít nước lã. Phải bỏ thịt vào nước khi còn lạnh, đặt lên bếp đun to lửa cho nước sôi lên. Vừa đun vừa hớt bọt, ba bốn dạo sôi như thế. Sẽ gạt bớt lửa đi, đậy nắp đun âm ỷ chừng hai giờ đồng hồ, lúc ấy sẽ cho các thứ rau vào nấu chung với súp. Riêng củ hành tây nên luộc vào than cho cháy vỏ ngoài đi. Dùng cả vỏ cháy cho vào nồi súp (Làm như thế cốt cho nước súp vàng đều) Lại đun thêm trong hai giờ nữa, lúc nào thịt súp thật mềm sẽ nhắc súp ra, lấy khăn vải giặt sạch, lọc súp lấy nước trong để riêng. Dùng nước ấy nấu súp (sợi là bouillon)

Sáu người ăn thì phải hai lít nước bouillon. Một phần tư lít sữa tươi, hai quả trứng gà (bỏ lòng trắng) bốn thìa bột gạo rây rõ kỹ.

Tròng đỏ trứng gà đánh tan ra với sữa. Lọc cho hết ngòn. Sau cho bột. Nước dùng nấu súp chia làm hai, một nửa đánh lộn với bột, tròng đỏ trứng gà, đặt lên bếp khuấy nhẹ nhẹ và nhỏ lửa, cho nước sánh lại. Sau khi sánh rồi đổ nốt nửa nước còn lại và sữa chung vào khuấy cho sôi, nêm muối vừa ăn. Nhắc ra, để song súp cạnh bếp cho vừa ấm. Tối lúc ăn — súp phải vừa ấm, không bao giờ hâm cho thật sôi, để người ăn phải bỏng miệng. **VÂN-ĐÀI**

Thưa các bạn

Chúng tôi xin báo tin để các bạn biết rằng tôi vừa in xong cuốn tiểu-thuyết:

MỘT LINH HỒN

Sách giấy 230 trang, giá bán 1\$00.

Bạn nào muốn mua xin gửi 1\$00 về cho tòa báo và thêm 0\$20 cước phí.

Sách in có bạn mua mau kéo hết.

Em hãy lấy chồng đi

(Tiếp theo trang nhất)

vài bốn phạm em chưa từng cáng đáng; bốn phạm làm dâu, bốn phạm làm vợ, bốn phạm làm mẹ. Em có định kiêu trước rằng những phận sự to tát ấy đối với em sẽ rất nặng nề, khó khăn khi em bước chân về nhà người khác, và nhất là em yên trí rằng từ đây phải xa lánh mọi kẻ thân yêu mọi điều triu mến để đẩy ải mình vào nơi kiêu-tỏa vĩnh-viễn...

Chị đã qua cầu ấy và chị cũng đã có những cảm tưởng ấy; cho nên chị rất phản đối câu thơ của người xưa:

« Khấp như nữ tử vu quy nhật »

Đặt ra đề riều cợt bao giòng nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt một cô dâu mới. Họ có hiểu đâu những hạt lệ ấy không phải là những hạt lệ giả dối để dấu một nỗi vui sướng mệnh mang như họ tưởng, nhưng chính là những hạt lệ thành thực biểu dương một tấm lòng luyến tiếc, một đan khổ vì cảnh chia ly, một lo lắng bước vào chỗ gia đình xa lạ?

Song le, em ạ, bây giờ chị đã hiểu và chị muốn đem sự hiểu biết nhờ kinh-nghiệm ấy giải tỏ cùng em trong lá thư này.

Trước hết em nên nhớ rằng: Đời người không phải là một giấc mơ hoa. Vậy thì tuổi hoa mộng chỉ có « lẽ sống » trong một thời gian ngắn ngủi. Theo điều kiện sinh lý bắt buộc người ta sẽ phải tới một thời kỳ mà ai nấy đều nhận ra rằng tuổi ấy không thiết thực nữa, và đôi khi còn tự cười mình sao đã có nhiều tư tưởng vẩn vơ mơ mịt? Cho nên, em ơi, tuổi mơ mộng không thể kéo dài ra được; kéo dài ra tức là đem chôn chết nó không để cho nó lưu lại trong tâm hồn ta một dư vị nhẹ nhàng nào.

Hơn nữa, sự lạm dụng mà thoát đầu ta tưởng là không can

hệ kia còn có thể di - hại rất nhiều: những điều di hại ấy chị không muốn nói ra đây làm tổn thương lòng tự ái của em.

Bởi những lẽ ấy, chị thành thực khuyên em: với gần hai chục năm xuân, em đừng nên ôm ấp những ảo ảnh xa xăm để tri hoãn cuộc hôn nhân em không phản đối. Mong mị vốn là kẻ thù cay độc của thực tế. Em không nên theo lời xui dục của một vài cuốn tiểu thuyết lãng mạn mà coi việc xuất-gia như một điều đáng sợ, chậm được ngày nào lợi ngày ấy.

Còn những phận sự mới của một người con gái xuất giá có gì đáng ngại ngùng không? Theo ý chị, một người con gái đã đến thời cập kê mà đã biết lo lắng về bốn phạm làm vợ làm mẹ sau này, thì người con gái ấy có thể đủ đủ đủ điều kiện để trở nên người vợ thảo, người mẹ hiền. Vì chính sự lo lắng ấy đã tỏ rõ cái bản năng đáng quý của người đàn bà biết sẵn sóc đến thiên chức mình, biết kính trọng danh dự của mình. Em biết lo bây giờ em không sợ sau này thiếu bốn phạm nữa.

Tuy nhiên đó chỉ là những điều lo xa phát ra từ tấm lòng

THƠ TÍN

Đã nhận được mandat của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ. Cô Mai-Kim-Loan, (Xiêng-khouang) cô Ngọc-Hương (Phan-thiết) cô Tuyết-Phiến (Quảng-ngãi) cô Ng: Thị-Thiện và ông Lê-Văn-Yến (Huế) cô Nguyễn-Thị-Thiệu (Rạch-giá) bà Nguyễn-Văn-Cang (Sadec) bà Nguyễn-Đức-Paung (Faifo) ông Vũ Huy-Thoa (Kiến-an) cô Lan (Thai-nguyên) cô Hồng (Háp-cầu) bà Hoàng Mộ g Kham (Chu-Lê) cô Đặng-Thị-Dung (Thái-nguyên) bà Nguyễn-Cảnh-Lộc và bà Nguyễn-Văn-Đức (Saigon) (còn nữa)

tra sự loàn mý, chứ thực ra chị nghĩ không có gì đáng lo cả.

Vả lại chúng ta vốn sẵn có trong huyết phôi những tính cốt yếu để làm đầy đủ thiên chức người đàn bà; khi cần đến những đức tính ấy tự nhiên phát triển chúng ta chỉ việc đem thi hành, cho đúng chỗ. Ô: lo xa của chúng ta có một nhiệm vụ riêng khiến cho những đức tính ấy hoàn mý thêm lên.

Em chẳng thường thấy mẹ vẫn kể chuyện về làm dâu nhà từ năm 15 tuổi đó ư? Với cái tuổi non dại ấy sao xưa mẹ luôn luôn làm vừa ý bà, làm vừa lòng thầy được? Chị dẫn chứng cứ ra đây, không phải là có ý tán dương tục tảo-hôn của các cụ ta xưa, nhưng đề em hiểu rõ điều này: Muốn làm tròn nghĩa-vụ, chỉ có một bí-quyết: giữ vững lấy những tính tình tốt đẹp và bao giờ cũng sử dụng theo lương tâm.

Rồi ra chỉ sợ em lại mê muội bên chồng yêu dấu, bên đứa con thơ, mà chẳng mấy khi nghĩ đến mẹ, đến em nữa thôi. Sự đó đã gần như một lẽ thường tình của chúng ta, cũng hơi đáng trách, nhưng cũng hồn nhiên lắm...

Rồi em sẽ cảm thấy tình vợ chồng, tình mẫu tử là những thứ tình thiêng liêng hơn hết của phái phụ-nữ. Thiếu nó, em không thể sống được, hay chỉ có thể sống được cuộc đời trống rỗng, quạnh hiu...

Cũng như em bây giờ, chị đã trải qua hết những thời kỳ mến tiếc, lo âu. Thời kỳ ấy quá rồi, chị đang ở trong bầu không khí ấm cúng, sán lạn. Đáp lại tấm lòng yêu thành thực của chị, chồng chị không hề chị phải oán trách điều gì. Dưới nách, chị đã có con hồng, con mang. Suốt ngày chị bận bịu về việc nội trợ, về cháu Hạnh, cháu Lương. (Coi trang sau)

CHUYÊN RIÊNG

Phap Luật

(Tiếp theo trang 2)

quá và cử chỉ của bà có một vẻ trẻ con, nó làm cho người chồng của bà nảy mầm khinh thường bà; Chắc anh em bên bà cũng nhận thấy sự bất buộc của bà là trẻ con nên mới ngăn bà không cho cầm tờ giấy can đoan kỷ khôi đó. Tôi nhắc lại chuyện này để bà nhớ rằng nếu vợ chồng đã không thủ tín chung tình với nhau thì lời cam đoan của nhau thuộc về tình cảm không có giá trị gì đối với pháp luật và đối riêng với nhau.

Giờ thì tôi nói đến phần can hệ nhất trong tâm sự của bà.

Ông bố chồng đã bảo cho phép chồng bà lấy ả kia làm vợ lẽ thì bà không bao giờ nên xa chỗ chồng bà ở cả. Sự rằng trong khi bà vắng mặt, kẻ tình địch của bà sẽ thắng thế và chồng bà được thể của bố sẽ vin có là bà về ở với bố mẹ chồng, thiếu người trông nom săn sóc ông ta nên ông ta phải rước ả nọ về làm vợ lẽ!

Chị chẳng dám khoe cảnh gai đình nhà chị với em đâu.

Độc đến đây, chắc em cười nhạt đặt câu hỏi:

— Vậy mà vẫn có gia đình tan hoang, lục đục?

Chị xin trả lời:

— Đó là gia đình của những kẻ ngu-si mang một quan-niệm sai lầm. Đã sai lầm còn tìm sao được chân lý, phải không em?

Tất cả những tư tưởng chân thực của chị, chị đã cố giải bày ra, ngõ hầu chỉ được cho em một lối đi giữa chỗ ngã ba em đương bối rối. Mong em hiểu lòng chị và ngay từ bây giờ em thua với thầy mẹ họ rằng đến dịp lễ Noel sắp tới, chị với anh sẽ cho hai cháu Hạnh, Lương về hầu thầy mẹ.

Chị gửi lời chúc cả nhà vui vẻ.

Chị :
NGỌC-HOÀN
(S.T. Octobre 1941)

Bà phải luôn luôn ở lại bên cạnh chồng bà, can đảm chịu đựng những sự trái tai nghịch mắt của người chồng. Có khuyên can thì nên dùng những lời lẽ hết sức bình tĩnh, và coi ý câu chuyện đã đến lúc xung đột thì tự bà lại nên lùi trước để rồi một lúc khác, ngày khác lại khuyên lại. Những khi ông ở nhà, âu yếm với bà, bà chớ nên nhắc đến ả nọ, đến chuyện ghen tuông, bầy lờ đi mà vui vẻ hưởng những thời khác thuận hòa. Như thế không những là để mua lấy hạnh phúc cho bà mà để ông dần dần quên với cái không khi yêu đương trong tình chồng vợ. Tóm lại bà phải hết sức khôn khéo và ý nhị mới có thể làm ông quên ả nọ được.

Một mặt bà nên viết thư cho bố chồng xin ông răn dạy chồng bà thêm.

Tôi chắc ông cụ sẽ dĩ bảo cho phép chồng bà lấy vợ lẽ là tương rắng về làm vợ, ả nọ sẽ đỡ tốn kém cho con cụ hơn là làm tình nhân, chớ ông cụ cũng không có ý ghét bỏ khinh thường gì bà đâu. Bằng những lời khéo léo bà nói rằng bà cũng hiểu ý đó của cụ nhưng một gia đình tay ba không thể nào thuận hòa được v.v... để cho ông cụ « cải chính » lại với con cụ lời nói trước, con cụ đỡ vin vào đấy mà làm khổ bà.

THU LINH

CÔ K. L. A Chom-Thông (Laos). — Theo những giấy tờ cô gửi cho chúng tôi thì 1) Người chủ nợ chỉ có quyền tính lãi 100\$00 kia thôi vì trong thư đề ngày 23 mai 1935 người ấy nhận rằng cô chỉ còn thiếu 100\$00 mà chỉ được tính lãi từ 1935 2) Cô vẫn có quyền bán cái nhà ấy bằng cách adjudication volontaire (tự ý phát mại) 3) Người chủ nợ có quyền đem giấy tờ lại người thay cô đứng bán ngôi nhà nọ đòi số tiền bán nhà—trừ số tiền cô nợ—còn thừa, người đứng bán phải trao trả cô sau khi trừ tiền giấy bút như pháp luật đã định 5) Chúng tôi khuyên cô nên trao quyền bán ngôi nhà ấy cho một viên chức công-khế (notaire).

CÔ LÊ-THỊ-HẰNG, Mường Sen (Laos). — Cô hãy làm một lá đơn thưa người đó về tội bội tín tại tòa án sơ cấp cho cô ở. Nhớ trong đơn viện chứng những người nào đã trông thấy cô đưa tiền. Nếu có chứng cứ chắc chắn thế nào cô cũng được kiện. Những bằng cứ đó rất hợp lẽ Pháp-luật gọi là: preuve testimoniale.

T. B. Đ. B.

Trả lời Nhi-Đồng

1			2			3		
3	3	3	4	1	4	2	5	2
3		3	1		1	5		5
3	3	3	4	1	4	2	5	2
1	7	1	0	9	0	4	0	5
7		7	9		9	0		0
1	7	1	0	9	0	5	0	4
4			5			6		

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TỜ LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũ) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG
SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Phầy bụi trần

Xét thấy nhà nào để gương soi mờ ám, cửa kính, tủ kính lem nhem luốc nhuộm, ấy là cái biểu hiệu chính thức sắp sửa xảy ra những cuộc bụi trần như chơi bởi, biếng nhác, ngẻo khó hàng họ ế-âm hoặc nội chợ chán nản, vậy nên tránh trước và dùng ngay: BLANC D'ALLEMAGNE: là thứ thuốc bột để lau chùi và đánh gương tủ kính, cốc, đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại hạ tiền. Thứ thuốc bột này có thể đánh được cả mũ lẫn giày phoi được nắng già sẽ trắng như tuyết và nó có hai cái đặc điểm: khi cầm mũ đội lên đầu không giây ra tay vì không có bụi phui phui như các thứ phấn khác; khi muốn đánh lại mà nhỡ ra bột, tạm lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phoi lại sẽ trắng như mới. Thật là nhất cử tam đắc. Có bán tại các đại lý RUỘU CHỒI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phong nặng 100 grammes giá 0\$ 07. Cần đại lý các tỉnh, hỏi An Hà 13 Rue du Cuivre — Hanoi.

Chỉ có phương thuốc này mới trị đặng HO LAO

Phương thuốc chữa tuyệt bệnh ho lao, ho ra máu của cụ *Trịnh Hải-Long* (nội tử ông đốc-học Hào) là một phương thuốc bí truyền sự công hiệu rất lạ lùng chưa từng thấy. Vì từ ngày ông đốc học Hào đem ra giúp đời thì đã cả muôn người mắc bệnh ho lao, ho ra máu, ho đàm, bệnh thường hành nóng lạnh, bệnh nặng hay lâu năm cũng đều nỡ thuốc này mà lành mạnh. Thuốc có hai thứ: 5\$00 và 3\$00. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho:

M. TRỊNH-VĂN-HÀO (Directeur Ecole)
Villa N° 110 Rue Vasseigne Tân-dinh Saigon

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xỏ mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.
Chỉ có một thứ thuốc:

THUOC YÊN

của hiệu Đại-Quang là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay. Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNH NGANG — HANOI

Đã có PHƯƠNG PHÁP BÀI TRỪ SỰ SINH ĐẼ KHÓ

Ai ai cũng sợ sinh đẻ khó, song quý bà, quý cô đừng sợ đẻ nữa, vì đã có phương pháp bài trừ về sự đẻ khó.

Bảo-mẫu dưỡng thai hoàn là phương thuốc tiên, người có thai mỗi tháng dùng chừng 3 hộp bổ huyết dưỡng thai, thêm sức lực, đến khi sinh chuyển bụng ít đau, tử-cung trơn, đẻ rất mau không đau chỉ khó khăn, mà đứa nhỏ lại mạnh mẽ dễ nuôi mau lớn. Giá mỗi hộp 1p00, uống làm 5 ngày.

NHÀ THUỐC

VÕ VĂN VÂN

THUDAUMOT

Hanoi 108 phố Hàng Bông
Haiphong 62bis Cầu-Đầu
Vinh-yên 43 Lê-quân-Duyệt
Phúc-yên 29 phố Đề-nhã
Viétrí phố Việt-lợi Phutho
hiệu Phúc-sinh-đường
Yênbay 8 Resident Fillion
Laokay phố Cốc-lễn Baccan
phố Gallé 1 Thainguyên
hiệu Quảng-thành Tuyên
quang 3 Duchesne Thaingiang
hiệu Minh-đức Ninhgiang 77
phố Ninh-tĩnh Haiduong
17a Maréchal Foch và khắp
các tỉnh nơi nào treo biển.

Võ-văn-Vân

THUỐC
HO
CON CHIM

Gia truyền thần dược

HO ĐOM
HO GIỎ
HO KHAN
HO GÀ

Người lớn, trẻ - con ho
cổ đờm nhiều chỉ ngâm
một lúc thấy long đờm
giễn chịu hoặc khỏi ngay
Bao to uống 4 bản : 0:30
Bao bé uống 2 bản : 0:15

Hỏi ở các nhà ĐẠI LÝ
PHÒNG TỊCH CON CHIM
Khắp Trung, Nam, Bắc-Kỳ

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỖ XỖ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

MÙA CƯỚI ĐÃ TỚI

Các bạn gái còn đợi gì không đến

LONG HƯNG

11 Rue Coton Hani

mà trọn những đôi GIẤY KINH kiểu tối tân làm tăng vẻ yêu kiều
của các bạn. Nhà Long-Hung có riêng xưởng may chế những thứ
giấy đó ở Huế nên chỉ có GIẤY KINH LONG-HUNG
là VỪA ĐẸP, VỪA BỀN

LONG HƯNG

mũ lại bán ca feutre, cravate thượng hảo hạng
với một giá rẽ đặc biệt

Các bạn trai tới mua mau kẻo hết

CERTIFICATS CỦA CÁC BÀ ĐỖ CÓ BẰNG TỐT NGHIỆP Ở HANOI VÀ HAIPHONG KÝ

Chúng tôi công nhận thứ « RƯỢU CHỒI HOA KỲ » dùng để soa
cho các bà khi sinh nở cực kỳ hay, xưa nay chưa từng có thứ dầu
thứ thuốc nào sánh kịp, lại công nhận thứ PHẤN soa rôm « CON GÀ »
khi tắm xong, chấm vừa trắng vừa lặn rôm khỏi ngứa lại thơm nhiên.
Chúng tôi kính nghiêm là tốt nên ký dưới này để các bà khi
lâm sản dùng thử mới biết kiến hiệu thực.

12 Bà Chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký :

Bà Nguyễn-thị-Vinh Bà Nguyễn-thị-Đắc Bà Lê-thị-Tiến Bà-
Nguyễn-kim-Minh Bà Lương-thị-Khang Bà Ngô-thị-Nhung Bà
Nguyễn-thị-Đoàn Bà Ngô-thị-Dinh Bà Đỗ-thị-Liên Bà Trương-bà
Thanh Bà Nguyễn-thị-Lan Bà Nguyễn-thị-Nguyên.

10 Bà Chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HAIPHONG ký :

Bà Joséphine Bà Trương kỳ-Tiên Bà Louise-Tân Bà Phạm-thị
Lan Bà Lê-thị-Bà Bà Nguyễn-thị Vinh Bà Lê-thị-Ngân Bà Lê-thị-Ng
Bà Nguyễn-thị-Phượng Bà Nguyễn-thị-Thừa.

Nhan sắc chi
đã tàn tạ rồi đó!
Hãy nghe em má
uống
Cuối Long Hoàn
đi!
1 viên Cuối Long Hoàn bằng 10 thang thuốc bổ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ **Établissements VAN-HOÀ, N° 8 Hàng Ngang, HANOI**
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau